

særlige Bidrag til særlige Udgifter, der under Barnets Sygdom og Begravelse, kan paalægges Faderen, at Bidragene forudbetales (en Bestemmelse, til hvilken der erfaringsmæssig er stærk Trang, og som ogsaa er indført baade i Norge og Tyskland), at Bidraget i Almindelighed skal sættes højest for de første 2 Aar, i hvilke Barnet kræver omfattende Pasning (en Regel, der allerede delvis har banet sig Vej gennem Fastsættelserne af Normalbidrag), at Faderens Bo er bidragspligtigt, hvis han selv er død før Barnets Fødsel, og at Overøvrighedens Godkendelse af Overenskomster om Affindelse mellem Moderen og Faderen angaaende fremtidige Underholdsbidrag udfordres — en Bestemmelse, der bliver saa meget nødvendigere, som Forslagets Skærpselser overfor Fædrene ville bane Vej for Formerelse af disses Forsøg paa netop i den for Moderen vanskelige Tid før og efter Barnets Fødsel at misbruge Magten over hende til at forlede hende til uforsvarlige Afslag paa egen og Barnets Ret.

Ved § 2 foreslaas den gennem Løven af 20. April 1888 indførte Forpligtelse for Faderen til at udrede mindst Halvdelen af de særlige Udgifter, som Barsefærden har medført, bibeholdt med den Lempelse, som Grundsætningerne i § 1 om Forældrenes forholdsmæssige Andel i Byrderne medføre, og med Tilføjelser, der kunne betrygge Forskriftens virksomme Karakter og forebygge, at velvillig Hjælp ydet Moderen faktisk bliver til Hjælp ydet Faderen. Men dernæst foreslaas der i denne Paragraf den væsentlige Bestemmelse, at Faderen skal bidrage til Moderens Underhold i den Tid før og efter Fødselen, hvor hendes Arbejdsøve er afbrudt eller nedsat. En saadan Regel, som fremmede Lovgivninger ogsaa have optaget, er utvivlsomt i bedste Overensstemmelse med den Udvikling, som paa det foreliggende Omraade bør tilstræbes, og indeholder et af de Hovedmidler til Forebyggelse af Forbrydelser imod Fosterets og Barnets Liv, som det overhovedet staar i den herhen hørende Lovgivnings Mågt at skaffe til Veje.

§ 3 indeholder i sit første Stykke tilsvarende Regler som § 3 i den nugældende Lov om Udbetaling af Underholdsbidrag i Faderens Dødsbo. Den i Paragraffens Bestemmelse anvendte ændrede Affattelse tilsigter i Overensstemmelse med § 1, 7de Stykke, at faa det Tilfælde med, at Barnet endnu ikke er født ved Faderens Død.

Den Indskrænkning i Underholdsretten, der skyldes Hensynet til ægte Børn, er ligeledes noget omformet. Den nuværende Regel lægger, naar afdøde efterlader sig ægte Børn, Vægt paa, om det udenfor Ægteskab avlede Barn er avlet før afdødes sidste Ægteskab. Dette er dog aabenbart for det Tilfælde, at de ægte Børn ikke ere af sidste Ægteskab, en vilkaarlig dragen Grænse. Har en Mand, der har levet i to Ægteskaber, avlet Børn i Mellemtiden mellem disse, have disse Børn været afskaarne fra Understøttelsesretten overfor hans eventuelle Dødsbo indtil det Øjeblik, han indgaar det nye Ægteskab; Stiftelsen af det andet Ægteskab bliver retsstiftende for dem overfor Dødsboet. Den naturlige Tanke skønnes at være den, at ældre ægte Børn ikke skulle se deres Arv formindskes ved yngre uægte Børns Tilkomst. I Overensstemmelse hermed er Affattelsen ændret.

Naar der i Paragraffens 2det Stykke er foreslaaet særlige Bestemmelser til Sikring af, at Bidragsretten gøres gældende overfor Dødsboet, er Grunden den, at Lovforslaget (jfr. §§ 4 ff.) i Modsætning til den hidtilværende Ret aabner Adgang til at faa Underholdsbidrag udbetalte af det offentlige uanset Faderens Død. Dette bevirker paa den ene Side, at den uformuende Moders Interesse i at holde sig til Dødsboet er i væsentlig Grad indskrænket, paa den anden Side, at en ny Interesse for det offentlige i, at Dødsboet kommer til at betale, opstaar. Denne Interesse søges varetaget gennem Reglerne i 2det Stykke.

De 3 sidste Stykker (B) i § 3 ere ligeledes nye. De indeholde Forslag om for dansk Rets Vedkommende at gøre et, om end med megen Varsomhed afgrænset, principielt nyt Skridt i Retning af at give visse udenfor Ægteskab avlede Børn ægte Børns Stilling. Medens f. Eks. tysk Ret lader en Mandspersons Underholdspligt overfor et udenfor Ægteskab avlet Barn være afhængig af, at han kan antages at være den eneste, der har haft kønslig Omgang med Moderen i Undfangelsestiden (*exceptio plurimum*), nøjes dansk Ret med, at han overhovedet har haft saadan Omgang med hende i denne Tid. Under denne Ordning maa det erkendes, at Grundlaget er for svagt til, at man derpaa naturlig kan bygge en Arveret efter Faderen for det udenfor Ægteskab avlede Barn. Men naar der tilvejebringes den efter Forholdets Beskaffenhed mulige Sikkerhed for, at Moderen i Undfangelsestiden kun har staaet i Forhold til den